

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

**KATEDRA ARMII OBCYCH
I ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO**

Egz. Nr 19

mjr dypl. Edward WÓJCIK

**ORGANIZACJA DOWODZENIA I WSPÓŁDZIAŁANIA
POŁĄCZONYCH TAKTYCZNYCH SIŁ POWIETRZNYCH
NATO Z WOJSKAMI LĄDOWYMI NA ŚRODKOWO-
EUROPEJSKIM TDW**

Biblioteka Główna
Akademii Obrony Narodowej

S/555



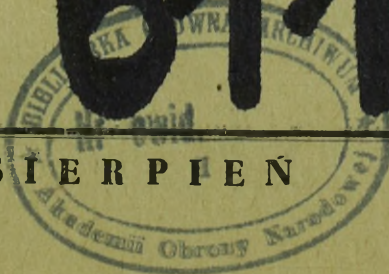
05-00576-002-0

61121

WARSZAWA

SIERPIEŃ

1966



AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

im. generała broni K. Świerczewskiego

KATEDRA ARMII OBCYCH
I ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO

Egz. Nr 19

mjr dypl. Edward WÓJCIK

ORGANIZACJA DOWODZENIA I WSPÓŁDZIAŁANIA
POŁĄCZONYCH TAKTYCZNYCH SIŁ POWIETRZNYCH
NATO Z WOJSKAMI LĄDOWYMI NA ŚRODKOWO-
EUROPEJSKIM TDW

Biblioteka Główna
Akademii Obrony Narodowej

S/555



05-00576-002-0

61121

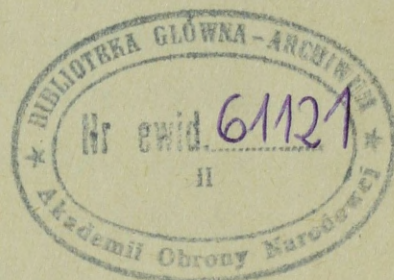
WARSZAWA

SIERPIEŃ

1966

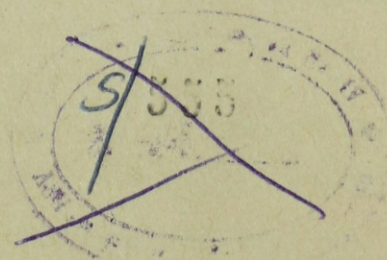
AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im.gen.broni K. Swierczewskiego

KATEDRA ARMII OBCYCH I ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO



Mjr dypl. Edward WOJCIK

ORGANIZACJA DOWODZENIA I WSPÓŁDZIAŁANIA POŁĄCZONYCH
TAKTYCZNYCH SIŁ POWIETRZNYCH NATO Z WOJSKAMI LĄDOWYMI
NA ŚRODKOWO - EUROPEJSKIM TDW.



Zgodnie z poglądami zachodnimi organizowanie operacji na TDW musi się odbywać w ścisłym współdziałaniu sił lądowych z powołanymi do ich zabezpieczenia połączonymi taktycznymi siłami powietrznymi. Treść tego artykułu dotyczy organizacji dowodzenia i współdziałania lotnictwa z wojskami lądowymi w wojnie jądrowej przy jednoczesnym przedstawieniu w zagadnieniu końcowym propozycji teoretyków zachodnich zmierzających do dostosowania tej organizacji do warunków i wymogów wynikających z działań konwencjonalnych przy ciągłym zagrożeniu jądrowym.

I. CZYNNIKI WPLYWAJĄCE NA ROZWÓJ ORGANIZACJI DOWODZENIA

I WSPÓLDZIAŁANIA LOTNICTWA Z WOJSKAMI LĄDOWYMI.

Główne czynniki wywierające wpływ na organizację dowodzenia i współdziałania lotnictwa z wojskami lądowymi można podzielić na dwie grupy. Pierwszą grupę stanowią czynniki wpływające z możliwości ciągle doskonalonych współczesnych samolotów, drugą czynniki operacyjne wpływające z roli poszczególnych szczebli dowodzenia.

Czynniki wpływające z możliwości samolotów

W ciągu jednego dziesięciolecia prędkość samolotów wzrasta dwu a nawet trzy-krotnie. W latach 1950 - 1953 znajdowały się na uzbrojeniu sił powietrznych USA i W. Brytanii samoloty: Vempir NF - 10 prędkość 850 km/godz. F-84 G prędkość 1000 km/godz, F-86 D prędkość 1100 km/godz. Obecnie znajdują się na uzbrojeniu między innymi samoloty F-104 prędkość 2250 km/godz, F-105 prędkość 2200 km/godz. F-4C prędkość 2400 km/godz, F-12 A prędkość ponad 3000 km/godz.

Wyposażenie samolotów w odpowiednie pokładowe urządzenia pilotażowo-nawigacyjne stwarza większe możliwości działań lotnictwa na bardzo dużych lub małych wysokościach w różnych warunkach meteorologicznych. Ponadto zwiększył się również taktyczny promień działania współczesnych samolotów co umożliwia wykonywanie uderzeń na dużą głębokość.

W coraz większym zakresie współczesne samoloty lotnictwa taktycznego przystosowane są do przenoszenia broni jądrowej w różnej postaci /bomby atomowe różnej mocy, pociski raketowe z głowicami jądrowymi/ co ^{nie}współmiernie zwiększa możliwości związków operacyjnych lotnictwa taktycznego.

Równoległe z rozwojem i doskonaleniem samolotów rozwija się i doskonali środki dowodzenia lotnictwem. Współczesne środki wykrywania i dowodzenia lotnictwem taktycznym posiadają zasięg w granicach 300 - 400 km, a informacje otrzymywane z tych środków oraz przekazywanie rozkazów oparte jest obecnie na urządzeniach półautomatycznych a w przyszłości na całkowicie zautomatyzowanych.

W tej sytuacji stało się niezbędne poddanie rewizji zasad współdziałania lotnictwa taktycznego z wojskami lądowymi i wymiarów strefy odpowiedzialności. Ramy współdziałania na szczeblu "armia polowa - armia lotnictwa taktycznego" stały się zbyt wąskie aby zapewnić najlepsze użycie współczesnych samolotów lotnictwa taktycznego. Zgodnie z poglądami zachodnimi szerokość i głębokość pasa działań armii polowej jest zbyt mała aby można było do maksimum wykorzystać możliwości bojowe armii lotnictwa taktycznego.

W wyniku badań przeprowadzonych w Stanach Zjednoczonych stwierdzono, że związek operacyjny lotnictwa taktycznego aby mógł maksymalnie wykorzystać możliwości współczesnych samolotów powinien działać w pasie o szerokości około 400 km i na głębokości do 1000 km.

W ten sposób rozwój sprzętu lotniczego spowodował, przesunięcie organizacji współdziałania wojsk lądowych i lotnictwa taktycznego ze szczebla "armia polowa" - "armia lotnictwa taktycznego" na szczebel wyższy: "grupa armii" - "połączone taktyczne siły powietrzne".

Czynniki operacyjne.

Obecnie wykonanie uderzeń jądrowych może być realizowane nie tylko przy użyciu samolotów, które wchodzi w skład związków operacyjnych lotnictwa taktycznego współdziałających z związkami operacyjnymi sił lądowych. Siły lądowe dysponują swoimi organicznymi /przydzielonymi/ środkami przenoszenia broni jądrowej w postaci wyrzutni pocisków raketowych. Pociski raketowe sił lądowych posiadają zasięg 320 km / pocisk raketowy Redstone / do 640 km / pocisk raketowy Pershing /.

W tych warunkach zdobycie panowania /przewagi w powietrzu czy izolacja rejonu działań bojowych są wspólnymi zadaniami lotnictwa taktycznego i sił lądowych. Dlatego też zgodnie z poglądami zachodnimi - przy przeprowadzaniu wspólnych operacji sił lądowych i lotnictwa taktycznego stało się niezbędne podniesienie roli szczebli dowodzenia "grupa armii" - "połączone taktyczne siły powietrzne". W okresie gdy siły lądowe nie dysponowały pociskami rakietowymi o tak dużym zasięgu, dowództwo grupy armii odgrywało główną rolę w opracowaniu zamiaru operacji, a nie w jej prowadzeniu. Sztab grupy armii przypominał raczej ośrodek badawczy, powołany do opracowania zamiaru operacji, którego wykonanie powierzano armiom polowym i współdziałającym z nimi armiom lotnictwa taktycznego. Obecnie zamiar operacji w tym zakresie jak poprzednio opracowuje dowództwo TDW a dowództwo grupy armii stało się wyższym szczeblem prowadzącym operację.

Tak więc obecnie w planowaniu i przeprowadzaniu wspólnych operacji rola szczebla dowodzenia "armia polowa" - "armia lotnictwa taktycznego" zmniejszyła się. Wzrosła natomiast rola szczebla dowodzenia "grupa armii" - "taktyczne połączone siły powietrzne", na których to szczeblach coraz bardziej centralizuje się kierowanie użyciem lotnictwa i pocisków raketowych klasy "ziemia - ziemia".

Powodzenie współczesnych operacji uzależnione jest zasadniczo od opracowania i przeprowadzenia wspólnych uderzeń jądrowych pocisków raketowych i samolotów. Plan taki zgodnie z poglądami zachodnimi nie może być opracowany i wykonywany na tak niskim szczeblu jak "armia polowa - armia lotnictwa taktycznego". Dlatego też opracowanie i przeprowadzenie tego planu zostało przeniesione na wyższy szczebel to jest "grupa armii" - "połączonych taktycznych sił powietrznych".

II. SKŁAD ZWĄZKÓW OPERACYJNYCH LOTNICTWA TAKTYCZNEGO
WSPÓŁDZIAŁAJĄCYCH Z WOJSKAMI LĄDOWYMI I ICH ZADANIA.

Dla zabezpieczenia działań bojowych związków operacyjnych sił lądowych zorganizowane są odpowiednie związki operacyjne lotnictwa taktycznego. Na środkowo-europejskim TEW związkami operacyjnymi lotnictwa taktycznego są:

- dla zabezpieczenia działań Północnej Grupy Armii -
2 Połączona Taktyczne Siły Powietrzne /2 PTSP/;
- dla zabezpieczenia działań Centralnej Grupy Armii -
4 Połączona Taktyczne Siły Powietrzne /4 PTSP/.

W skład PTSP wchodzi średnio 3 - 4 narodowe dowództwa, którym podlegają związki operacyjne lotnictwa taktycznego. W skład każdego narodowego związku lotnictwa taktycznego wchodzi 4 - 6 skrzydeł taktycznych samolotów myśliwskich, 1 - 2 skrzydła samolotów myśliwskich OPL, 1-2 skrzydła lotnictwa rozpoznawczego oraz określona ilość oddziałów pocisków raketowych. Ogółem w skład PTSP współdziałających z grupą armii sił lądowych może wchodzić 900 - 1500 samolotów oraz określona ilość wyrzutni pocisków raketowych.

Do głównych zadań PTSP wykonywanych w ramach zabezpieczenia operacji sił lądowych należą: wywalczanie przewagi jądrowej i panowania w powietrzu, izolacja rejonu działań bojowych, bezpośrednie wsparcie lotnicze, osłona wojsk od uderzeń z powietrza i rozpoznanie lotnicze.

Zdobycie przewagi jądrowej¹ i panowanie w powietrzu jest głównym zadaniem PTSP. Do wykonania tego zadania w początkowym okresie wojny jądrowej może być wydzielone zgodnie z poglądami zachodnimi - 60 % - 70 % posiadanych sił. PTSP w ramach tego zadania wykonują uderzenie na takie obiekty jak: środki przenoszenia broni jądrowej, lotniska, zasadnicze elementy systemu obrony powietrznej na głębokość 800 - 1000 km^{x/}. W trakcie prowadzenia działań wojennych wszelkie zadanie to pozostaje nadal głównym jednak nie przewiduje się angażowania do jego

x/ Myśl Wojskowa - 12/1964 str. 101 według innych źródeł do 1500 km.

wykonania tak zdecydowanej większości sił jak w początkowym okresie wojny.

Izolacja rejonu działań bojowych jest drugim głównym zadaniem PTSP. Zamierza się ją realizować drogą wykonywania jądrowych barier izolacyjnych wykonując uderzenia głównie na takie obiekty jak mosty, przeprawy, węzły i linie kolejowe, wojska w marszu i rejonach koncentracji, składy środków zaopatrzenia materiałowo-technicznego itp. Pomyślne wykonanie tego zadania w początkowym okresie wojny wymaga między innymi - zgodnie z poglądami zachodnimi - zaangażowania całości pozostałych sił lotnictwa taktycznego.

W ramach izolacji samoloty PTSP działać będą na głębokość 500 - 600 km.

Bezpośrednie wsparcie lotnicze w początkowym okresie wojny jądrowej może nie być wogóle realizowane lub tylko minimalnymi siłami na głównych kierunkach. W następnym zakresie wojny po pomyślnym wykonaniu pierwszych dwóch zadań bezpośrednio wsparcie lotnicze będzie zgodnie z poglądami zachodnimi - intensywniejsze, lecz tylko w tym wypadku gdy siły lądowe nie będą w stanie zniszczyć określonych obiektów własnymi środkami.^{x/}

Osiłone wojsk od uderzeń z powietrza prowadzi się w celu uniemożliwienia przeciwnikowi prowadzenia rozpoznania lotniczego i wykonywania uderzeń z powietrza. Realizowana jest ona przez wspólne użycie lotnictwa myśliwskiego OPL i naziemnych środków obrony przeciwlotniczej/ artyleria przeciwlotnicza i pociski raketowe.^{xx/}

x/ Szerzej o tym: Płk dypl. M. GOWOREK. Zaspdy wsparcia wojsk lądowych przez lotnictwo taktyczne NATO. Myśl Wojskowa - 12/1964 r.

xx/ Szerzej o tym: kpt dypl. E. W. Obrona powietrzna wojsk na polu walki. Myśl Wojskowa - 9.1964 r.

Rozpoznanie lotnicze prowadzone jest na korzyść sił lądowych i taktycznych sił powietrznych na głębokość 1000 km. Do prowadzenia rozpoznania lotniczego wykorzystuje się jednostki taktycznego lotnictwa rozpoznawczego wyposażone w wersje rozpoznawcze samolotów myśliwsko bombowych i bombowców taktycznych.^{x/}

Aczkolwiek zagadnienia dowodzenia PTSP i współdziałania z wojskami lądowymi ściśle ze sobą się wiążą, jednak dla lepszego zrozumienia omówione są oddzielnie.

III. ORGANIZACJA DOWODZENIA POŁĄCZONYMI TAKTYCZNYMI SIŁAMI POWIETRZNYMI NATO.

Wykonanie wyżej określonych ogólnie zadań wymaga posiadania odpowiedniego systemu dowodzenia. Dowodzenie połączonymi taktycznymi siłami powietrznymi NATO charakteryzuje się następującymi głównymi cechami:

- aczkolwiek PTSP składają się z jednostek lotniczych różnych narodowości system dowodzenia umożliwia wykorzystanie lotnictwa na dowolnym kierunku. W siłach zbrojnych NATO obowiązuje zasada, że PTSP wspierają związki sił lądowych, niezależnie od ich przynależności narodowej. Dlatego też między innymi w dowodzeniu PTSP obowiązuje język angielski;^{xx/}
- bez względu na przynależność narodową określonej jednostki lotniczej o jej użyciu pozażwszy od eskadry wzyż decyduje dowódca PTSP;^{xxx/}
- dużą centralizacją w planowaniu i użyciu zasadniczej ilości sił szczególnie w zakresie walki o przewagę jądrową i panowanie w powietrzu oraz izolacji rejonu działań bojowych;
- szeroką rozbudowę elementów dowodzenia wyposażonych w różne, obecnie półautomatyczne a w przyszłości automatyczne, urządzenia radioelektroniczne i radiolokacyjne;

x/ Szerzej o tym.: kpt dypl.E.W. Rozpoznanie lotnicze, Myśl Wojskowa 12/1963 r.

xx/ Mjr H. Rusch. Die Zusammenarbeit Heer - Luftwaffe. Wehrkunde. 10.1963 r.

xxx/ Tamże.

- w czasie wykonywania uderzeń jądrowych system dowodzenia zabezpiecza kontrolę lotu od chwili startu do lądowania;
- utrzymywaniem lotnictwa w okresie pokoju w wysokiej gotowości bojowej polegającej na tym, że z każdego skrzydła myśliwskiego im myśliwsko-bombowego wydziela się dyżurne załogi w ilości 12 samolotów. Samoloty te w krótkim czasie mogą być poderwane w powietrzu. Załogi samolotów myśliwsko-bombowych znają swój cel główny i zapasowy, trasę lotu, sposób wyjścia na cel oraz sposób bombardowania w warunkach dziennych i nocnych. Pozostałe samoloty i załogi znajdują się w takim stanie gotowości bojowej, z której po ogłoszeniu alarmu mogą wystartować na wykonanie zadania po około 2 godzinach.^{x/}

Do zasadniczych elementów dowodzenia PTSP należą

/rys. 1/:

OŚRODEK DOWODZENIA DZIAŁANAMI BOJOWYMI PTSP.

Ośrodek dowodzenia działaniami bojowymi PTSP jest częścią składową dowództwa PTSP i przeznaczony jest do dowodzenia całokształtem działań bojowych PTSP. Ponadto sprawuje on kontrolę nad podległymi organami dowodzenia. Rozmieszcza się go wspólnie z "połączonym ośrodkiem wspólnych działań" lub oddzielnie. W wypadku rozmieszczenia oddzielnie powiązany jest on z połączonym ośrodkiem wspólnych działań systemem łączności. Jeżeli ośrodek dowodzenia działaniami bojowymi PTSP rozmieszczony jest wspólnie z połączonym ośrodkiem wspólnych działań to wówczas obydwa te elementy tworzą połączone stanowisko dowodzenia dowódcy grupy armii sił lądowych i dowódcy PTSP. W skład ośrodka dowodzenia PTSP wchodzi przedstawiciele narodowych dowództw lotnictwa taktycznego wchodzących w skład PTSP. W przypadku 4 PTSP będą to przedstawiciele z 1 Korpusu Lotnictwa Taktycznego /Francja/, Grupy Lotnictwa "Południe" /NRF/, 1 Dywizji Lotniczej /Kanada/ 17 Armii Lotnictwa Taktycznego /USA/.

x/ Biuletyn Informacyjny /Wojskowa informacja techniczna i ekonomiczna/ - X. 1964 r. Wyd. Inspektorat Lotnictwa.

Ośrodek dowodzenia działaniami bojowymi PTSP wspólnie ze sztabem PTSP i w ścisłym współdziałaniu z połączonym ośrodkiem wspólnych działań opracowują plan działań lotnictwa związany z walką o przewagę jądrową i panowanie w powietrzu, plan izolacji rejonu działań bojowych, plan wsparcia poszczególnych związków sił lądowych i plan rozpoznania. Zaplanowane działania przekazywane są w formie rozkazów do podległych organów dowodzenia, którymi są sztaby i ośrodki dowodzenia działaniami bojowymi narodowych związków lotnictwa taktycznego wchodzących w skład PTSP.

OSRODKI DOWODZENIA DZIAŁANAMI BOJOWYMI NARODOWYCH ZWIĄZKÓW LOTNICTWA TAKTYCZNEGO.

Rozwijane są na bazie dowództw i sztabów związków lotnictwa taktycznego wchodzących w skład PTSP.

Głównym zadaniem tych ośrodków dowodzenia jest zapewnienie prawidłowej realizacji zaplanowanych działań na szczeblu wyższym przez sprecyzowanie otrzymanych zadań, doprowadzenie ich do jednostek lotniczych oraz przez sieć dowodzenia zapewnienie skutecznego wykonania zadań. Ośrodek dowodzenia armii /korpusu lub grupy/ lotnictwa taktycznego składa się z:

- oddziału operacyjnego, który kontroluje realizację planów związanych z użyciem jednostek myśliwsko-bombowych, rozpoznawczych i samolotów pocisków. Ponadto kontroluje wykorzystanie radiotechnicznych środków dowodzenia;
- oddziału rozpoznawczego, który prowadzi mapę sytuacji naziemnej i powietrznej, opracowuje i ocenia dane o przeciwniku. Oddział rozpoznawczy współpracuje z oddziałem operacyjnym w zakresie wykorzystania lotnictwa rozpoznawczego;
- oddział łączności zabezpiecza łączność z jednostkami i innymi organami dowodzenia;
- oddział meteorologiczny zabezpiecza podległe jednostki i ośrodek dowodzenia w dane meteorologiczne.

Ośrodek dowodzenia działaniami bojowymi związku operacyjnego lotnictwa taktycznego nie posiada na swoim wyposażeniu żadnych stacji radiolokacyjnych ani radiotechnicznych systemów kierowania oddziałami bojowymi samolotów w powietrzu. Do realizacji kierowania działaniami bojowymi lotnictwa w powietrzu, ośrodkowi dowodzenia podlega odpowiedni radiotechniczny system dowodzenia i naprowadzania samolotów lotnictwa taktycznego. W warunkach obecnych, w których 2 i 4 PTSP rozmieszczone są w NRF, Belgii, Holandii i częściowo Francji / strefa działań bojowych/ każdemu ośrodkowi dowodzenia działaniami bojowymi narodowego związku lotnictwa taktycznego podlega^{ja} dwa systemy radiotechniczne: ruchomy i stacjonarny. Poszczególne elementy tych systemów pracują samodzielnie jednak w ścisłym współdziałaniu i w razie konieczności mogą się uzupełniać. W wypadku wojny i przesunięcia się wojsk NATO w kierunku wschodnim system stacjonarny pozostaje a system ruchomy przesuwany jest do przodu w celu zabezpieczenia dowodzenia przebazowanymi jednostkami lotnictwa taktycznego.

Ruchomy radioelektroniczny system dowodzenia rozwijany jest przez specjalne eskadry dowodzenia lotnictwem taktycznym, które posiadają na wyposażeniu stacje radiolokacyjne o różnym przeznaczeniu i możliwościach, środki łączności, urządzenia do automatycznego zbierania opracowywania i przekazywania informacji. W skład ruchomego radioelektronicznego systemu dowodzenia i naprowadzania, który podlega ośrodkowi dowodzenia działaniami bojowymi narodowego związku operacyjnego lotnictwa taktycznego wchodzi następujące organa:

- ośrodek dowodzenia działaniami bojowymi lotnictwa taktycznego;
- ośrodek dowodzenia i naprowadzania;
- posterunki dowodzenia i naprowadzania;
- wysunięte posterunki dowodzenia.

Ośrodek dowodzenia lotnictwem taktycznym - rozmieszcza się w pobliżu ośrodka ^{wsparcia} lotniczego. Odpowiedzialny jest on za: organizację łączności pomiędzy ośrodkiem wsparcia lotniczego a ośrodkiem wsparcia taktycznego, organizację współdziałania z siłami

i środkami obrony przeciwlotniczej, stawianie zadań jednostkom lotniczym, z którymi posiada łączność oraz ogólne kierowanie działaniami bojowymi grup samolotów znajdujących się w powietrzu. Wyposażony jest on w stacje radiolokacyjne i inne urządzenia radiotechniczne. Ośrodkowi dowodzenia lotnictwem taktycznym podlega^{ją} 2 - 3 ośrodki dowodzenia i naprowadzania.

Ośrodki dowodzenia i naprowadzania - wyposażone są w stacje radiolokacyjne, środki łączności i urządzenia zbierania, opracowania i przekazywania informacji. Do zadań ośrodka dowodzenia i naprowadzania należy: dowodzenie wszystkimi samolotami lotnictwa taktycznego w rejonie odpowiedzialności bezpośrednio, lub pośrednio za pomocą podległych mu organów dowodzenia, kierowanie podległymi mu posterunkami dowodzenia i powiadamiania, wykrywania i identyfikowania wszystkich samolotów znajdujących się w strefie odpowiedzialności ośrodka.

Posterunki dowodzenia i naprowadzania - podlegają ośrodkowi dowodzenia i powiadamiania. Posterunki wyposażone są w stacje radiolokacyjne, środki łączności oraz urządzenia do opracowywania sytuacji powietrznej. Do zadań posterunku należy: przyjmowanie dowodzenia samolotami zgodnie z poleceniami ośrodka dowodzenia i powiadamiania, zbieranie, analizowanie i przekazywanie danych o sytuacji powietrznej do ośrodka dowodzenia i naprowadzania.

Wysunięte posterunki dowodzenia - są najbardziej wysuniętymi organami dowodzenia lotnictwem taktycznym. Wyposażone są one w radiostacje UKF i urządzenia rozpoznawcze "swój - obcy", umieszczone na transporterze opancerzonym. Głównym zadaniem wysuniętych posterunków dowodzenia jest zabezpieczenie skutecznego wykonywania zadań bezpośredniego wsparcia lotniczego działań bojowych sił lądowych przez wyprowadzenie grup samolotów na posterunek naprowadzania lotnictwa taktycznego.

Do niedawna organizowano w systemie dowodzenia lotnictwem taktycznym posterunki naprowadzenia na cele naziemne wyposażone w specjalne stacje radiolokacyjne. Ze względu na to, że współczesne samoloty lotnictwa taktycznego /np. F-105, F-4C, F-104G/ posiadają automatyczne pokładowe systemy kierowania lotem według właściwie ustalonego programu - tego rodzaju posterunków nie organizuje się obecnie.

Stacjonarny radiotechniczny system dowodzenia przeznaczony jest do kierowania działaniami bojowymi środków OPL.

Wszystkie elementy stacjonarnego systemu dowodzenia podlegają ośrodkowi operacyjnemu sektora.

Ośrodek operacyjny sektora - jest zasadniczym organem dowodzenia wszystkimi środkami obrony przeciwlotniczej określonego sektora. Ośrodkowi operacyjnemu sektora podlega ośrodek dowodzenia i powiadamiania.

Ośrodek dowodzenia i powiadamiania - wyposażony jest w stacje radiolokacyjne i urządzenia łączności niezbędne do dowodzenia w powietrzu samolotami myśliwskimi OPL. Rozmieszcza się go w pobliżu ośrodka operacyjnego sektora. Głównymi zadaniami ośrodka dowodzenia i powiadamiania są: wykrywanie i identyfikowanie samolotów w powietrzu, ocena sytuacji powietrznej na podstawie danych otrzymanych z własnych stacji radiolokacyjnych i podległych posterunków dowodzenia i powiadamiania, podrywanie myśliwców OPL i kierowanie nimi w powietrzu. Ośrodkowi dowodzenia i powiadamiania podlegają posterunki dowodzenia i powiadamiania, posterunki naprowadzania oraz posterunki obserwacji i powiadamiania.

Posterunek dowodzenia i powiadamiania - posiada w zasadzie takie same wyposażenie co ośrodek dowodzenia i powiadamiania. Przeznaczony jest on do pełnienia funkcji ośrodka dowodzenia i powiadamiania w wypadku gdy ten ostatni został obezwładniony oraz dowodzi samolotami w powietrzu przekazanymi mu przez ośrodek dowodzenia. Ponadto wykrywa cele powietrzne i śledzi własne samoloty przekazujące te informacje do ośrodka.

Posterunki naprowadzania - wyposażone są w stacje radiolokacyjne do naprowadzania samolotów myśliwskich na cele powietrzne oraz niezbędne środki łączności.

Posterunki obserwacji i powiadamiania, rozlokowane są w pobliżu linii frontu i wyposażone są w stacje radiolokacyjne wykrywanie oraz środki do łączności w sieci naziemnej. Nie dysponują środkami łączności z samolotami w powietrzu i nie mogą być użyte do dowodzenia nimi.

Dane o wykrytych celach powietrznych przekazywane są do ośrodka dowodzenia i powiadamiania.

IV. WSPÓŁDZIAŁANIE POŁĄCZONYCH TAKTYCZNYCH SIŁ POWIETRZNYCH Z WOJSKAMI LĄDOWYMI. /rys. 2,3/.

W działaniach bojowych a szczególnie w działaniach z zastosowaniem broni jądrowej współdziałanie sił lądowych i lotnictwa taktycznego jest problemem szczególnie ważnym. Pod pojęciem współdziałania rozumie się zgodnie z poglądami zachodnimi - wspólne rozmieszczenie odpowiednich organów dowodzenia sił lądowych i lotnictwa, wspólne przygotowanie, opracowanie i przeprowadzenie określonej operacji. Do realizacji współdziałania sił lądowych i lotnictwa taktycznego organizuje się odpowiednie organa współdziałania na poszczególnych szczeblach dowodzenia /rys. 2/.

Współdziałanie na szczeblu "grupa armii - połączone taktyczne siły powietrzne."

Współczesne operacje - zgodnie z poglądami zachodnimi muszą być planowane i przeprowadzane w ścisłym współdziałaniu sił lądowych i lotnictwa. W tym też celu na szczeblu "grupa armii - PTSP" organizuje się odpowiedni organ współdziałania, którym jest połączony ośrodek wspólnych działań.

Połączony ośrodek wspólnych działań /POWD/ - składa się z wydzielonych oficerów pionu operacyjnego sztabu grupy armii i sztabu PTSP. Przeznaczony jest on do zabezpieczenia współdziałania na szczeblu grupa armii - PTSP szczególnie w zakresie wykorzystania broni jądrowej i wsparcia lotniczego. Biorąc pod uwagę zadanie otrzymane ze szczebla dowództwa TDW, cel operacji grupy armii, zadania PTSP oraz uwzględniając posiadane siły i środki i możliwości przeciwnika - skład osobowy POWD opracowuje plan przeprowadzenia wspólnej operacji, który z kolei składa się z całego szeregu planów. Do najważniejszych z nich należą:

- plan wykonania uderzeń jądrowych na obiekty strategiczne;
- plan wykonania uderzeń jądrowych na środki napadu powietrznego;

- plan izolacji;
- plan wsparcia lotniczego.

Plan wykonania uderzeń jądrowych na obiekty strategiczne opracowany w POWD jest częścią składową ogólnego planu strategicznej operacji opracowanej i realizowanej na szczeblu TDW.

Plan wykonania uderzeń jądrowych na środki napadu powietrznego uwzględnia wspólne użycie środków przenoszenia broni jądrowej sił lądowych i PTSP. W planie tym określa się rodzaj i charakter celów, ilość sił biorących udział w wykonywaniu uderzeń jądrowych, kolejność wykonywania uderzeń /rakiety - samoloty/ rodzaje i moc ładunków i rodzaje wybuchów. Plan ten obejmuje niszczenie takich obiektów jak wyrzutni pocisków raketowych, lotniska i samoloty na nich, składy broni jądrowej, zasadnicze elementy systemu dowodzenia lotnictwem przeciwnika, środki obrony przeciwlotniczej itp. Środki sił lądowych. ~~Wyjątkowo~~ ~~w planie~~ ~~zostaną~~ ~~użyte~~ ~~do~~ ~~wykonania~~ ~~uderzenia~~ ~~na~~ ~~głębokość~~ ~~200~~ ~~-~~ ~~400~~ ~~km~~ /pociski rakietowe Redstone, Parshing/, a samolotami nosicielami broni jądrowej PTSP /np. F-105, F-104 G, Mirage III C/ zamierza się wykonywać uderzenia na głębokość 800 - 1000 km.

Plan izolacji obejmuje przedsięwzięcia mające na celu uniemożliwienie przeciwnikowi wykonywania manewru siłami i środkami w strefie działań bojowych. Podobnie jak w planie uderzeń na środki napadu powietrznego, plan izolacji wykonywany jest bronią rakietową sił lądowych i bronią rakietową oraz samolotami lotnictwa taktycznego. Głównymi obiektami ujętymi w planie izolacji są odwody w rejonach ześrodkowania i w marszu, mosty, przeprawy, linie i węzły komunikacji kolejowej oraz składy. W planie izolacji określa się linię demarkacyjną /rozgraniczenia/. W strefie od linii frontu do linii demarkacyjnej, która znajduje się z zasady na odległości maksymalnego zasięgu pocisków raketowych sił lądowych, grupa armii wykonuje uderzenia samodzielnie, powiadamiając tylko o nich dowództwo PTSP. Wszelkie uderzenia jądrowe wykonywane w tej strefie przez PTSP muszą być uprzednio uzgodnione i zaakceptowane przez dowództwo grupy armii.

Od linii demarkacyjnej w głąb terenu zajętego przez przeciwnika dowództwo PTSP wykonuje uderzenia jądrowe bez uzgodnienia, pomijając tylko dowództwo grupy armii.

Plan wsparcia lotniczego opracowują przedstawiciele sił lądowych i lotnictwa - ośrodka działań połączonych. Uwzględniając otrzymane zagadnienia na wsparcie lotnicze z poszczególnych armii polowych oraz własne możliwości, w planie tym określa się limit lotnictwa w samolotolotach na poszczególne dni dla poszczególnych armii polowych. Wielkość tego limitu uzależniona jest od kierunku i zadania poszczególnych armii polowych. W planie wsparcia lotniczego poszczególnych armii polowych uwzględnia się osobno określony limit lotnictwa związany z bezpośrednim wsparciem lotniczym działań bojowych i osobno limit na rozpoznanie lotnicze. O zaplanowanym wysiłku wsparcia lotniczego, połączony ośrodek wspólnych działań powiadamia poszczególne ośrodki wsparcia lotniczego znajdujące się przy armiach polowych.

Współdziałanie wojsk lądowych i lotnictwa taktycznego na szczeblu armii polowej.

Przy armii polowej do realizacji współdziałania lotnictwa z wojskami lądowymi organizuje się ośrodek wsparcia lotniczego. Ośrodek wsparcia lotniczego rozmieszcza się w pobliżu ośrodka wsparcia taktycznego, który jest zorganizowany z operacyjnej i specjalnej części sztabu armii polowej. Szefem ośrodka wsparcia lotniczego jest oficer lub generał sił powietrznych, składa się on z:

- wydziału operacyjnego, który ściśle współdziała z oficerem operacyjnym oddziału operacyjnego i szkolenia bojowego armii polowej. Wydział operacyjny planuje działania lotnictwa na bezpośrednie wsparcie lotnicze a jeżeli na korzyść armii polowej działa lotnictwo transportowe, w skład wydziału włącza się oficerów znających sposób i zasady jego użycia;
- wydziału rozpoznania lotniczego współdziałającego z oficerem d/s lotnictwa oddziału rozpoznawczego sztabu armii polowej.

Odpowiedzialny jest ^{on} za planowanie rozpoznania lotniczego na korzyść armii polowej, dostarczenie niezbędnych danych o sytuacji naziemnej i powietrznej do wydziału operacyjnego ośrodka wsparcia i sztabu armii polowej;
- wydziału łączności i wydziału meteorologicznego.

Ośrodki wsparcia lotniczego, otrzymują od połączonego ośrodka wspólnych działań określony limit lotnictwa w samolotowych eskadry /skrzydła/ lotnictwa taktycznego. Na podstawie otrzymanego limitu zadań armii polowej i jej możliwości, w ścisłym współdziałaniu z ośrodkiem wsparcia taktycznego planują zadania lotnictwa na bezpośrednie wsparcie według /rys. 3/.

- zadań planowanych;

- zadań na żądanie lub inaczej określonych jako natychmiastowe.

Zadania uprzednio planowane są to te zadania, dla których cel został z góry określony w czasie organizacji działań bojowych. Planowanie działań lotnictwa na zadanie "uprzednio zaplanowane" odbywa się w czasie organizacji działań bojowych na podstawie zapotrzebowań na wsparcie lotnicze jakie napływają do AP z niższych szczebli dowodzenia.

O zaplanowanych działaniach lotnictwa na bezpośrednie wsparcie informuje się podległe związki taktyczne i oddziały, na korzyść których mają być realizowane.

Zadania na żądanie lub natychmiastowe są to te zadania, które wyłaniają się w trakcie przebiegu walki, a które nie mogą być ani przewidziane ani uprzednio zaplanowane. Zadania na żądanie wykonywane są siłami, które ośrodki wsparcia pozostawiają sobie jako odwód. Bezpośrednie wsparcie lotnicze na żądanie wykonywane jest na podstawie zapotrzebowań jakie napływają od oddziałów i związków taktycznych do ośrodka wsparcia lotniczego.

Szef ośrodka wsparcia lotniczego i szef ośrodka wsparcia taktycznego analizują zapotrzebowania i oceniają w pierwszym rzędzie możliwości i celowość wykonania tych zadań przy użyciu środków wsparcia sił lądowych /artyleria, rakiety/. Jeżeli użycie środków wsparcia sił lądowych jest niemożliwe, lub z jakichkolwiek innych przyczyn niekorzystne wówczas akceptują zapotrzebowania na wsparcie lotnicze i w ustalonej kolejności realizują.

Podczas bezpośredniego wsparcia w ogóle a szczególnie w zadaniach natychmiastowych bardzo istotnym zagadnieniem jest czas. Dlatego między innymi zapotrzebowania na wsparcie natychmiastowe przesyłane są drogą krótszą niż zapotrzebowania na wsparcie planowane. Czas potrzebny na wykonanie zadania natychmiastowego za pomocą samolotów dyżurujących w gotowości bojowej na lotnisku wynosi około 30 minut.^{x/} Czas ten zależy w znacznym stopniu od sprawnej łączności i odległości bazowania samolotów od linii frontu. Dla skutecznego wykonania zadań bezpośredniego wsparcia pierwszorzutowych dywizji i brygad, odległość bazowania od linii frontu eskadr lotniczych bezpośredniego wsparcia powinna wynosić około 40-50 km. W tym wypadku czas potrzebny na wykonanie zadania natychmiastowego samolotami dyżurującymi na lotnisku może wynosić około 15 minut.^{xx/}

W szczególnych wypadkach bezpośrednio wsparcie lotnicze może być realizowane przez grupy samolotów dyżurujących w powietrzu nad obszarem zajmowanym przez dywizję, na korzyść której ma być wykonywane. W tej sytuacji czas od momentu podjęcia decyzji na bezpośrednie wsparcie do wykonania uderzeń jest jeszcze mniejszy i może wynosić kilka minut.

Ponieważ bezpośrednio wsparcie lotnicze jest zbyt złożonym procesem by wykonywać je w drodze bezpośredniego kontaktu między dowódcą żądającym wsparcia /np. dowódcą brygady/ i szefem ośrodka wsparcia lotniczego dlatego też na niższych szczeblach dowodzenia znajdują się oficerowie łącznikowi.

x/ Wojskowy Przegląd Lotniczy II. 1964 r.
xx/ Wojskowy Przegląd Lotniczy II. 1964 r.

W zakresie rozpoznania lotniczego współdziałanie na szczeblu armii polowej polega na wspólnie uzgodnionym wykorzystaniu samolotów rozpoznawczych lotnictwa taktycznego przydzielonych w formie określonej ilości samolotowylotów dla armii polowej i środków rozpoznania lotniczego armii polowej /samolotów obserwacyjno-rozpoznawczych, śmigłowców obserwacyjno-rozpoznawczych i bezpilotowych samolotów rozpoznawczych/. Wydział rozpoznania ośrodka wsparcia lotniczego i oddział rozpoznania sztabu armii polowej, biorąc pod uwagę zadania na rozpoznanie i możliwości środków rozpoznania powietrznego lotnictwa taktycznego i sił lądowych planują ich użycie. W zasadzie środki rozpoznania powietrznego armii polowej prowadzą rozpoznanie na głębokość 30 - 40 km /śmigłowce i samoloty obserwacyjno-rozpoznawcze/ a bezpilotowe samoloty rozpoznawcze do 80 km w głąb ugrupowania przeciwnika. Samoloty rozpoznawcze lotnictwa taktycznego prowadzą rozpoznanie na korzyść armii polowej na głębokość 200 - 300 km.

Oficerowie łącznikowi

W celu zorganizowania lotniczego wsparcia na korzyść korpusu armijnego lub dywizji sztaby narodowych związków lotnictwa taktycznego wchodzące w skład PTSP wysyłają do korpusów armijnych i dywizji własnej narodowości oficerów łącznikowych lotnictwa. Na oficerów łącznikowych wyznacza się doświadczonych pilotów znających dobrze zasady użycia lotnictwa taktycznego i jego możliwości w zakresie wykonywania uderzeń na obiekty naziemne i rozpoznania lotniczego w różnych warunkach, słabe strony uzbrojenia i sprzętu lotnictwa taktycznego oraz możliwości systemu dowodzenia lotnictwem.

Ponadto oficerów łącznikowych przeszkala się szerzej w zakresie działań sił lądowych. Oficerowie łącznikowi są doradcami dowódców ogólnowojskowych w zakresie wykorzystania lotnictwa i podlegają oni szefowi ośrodka wsparcia lotniczego a do ich podstawowych zadań należą:

- konsultowanie dowódców i oficerów sztabu korpusów i dywizji w zagadnieniach wykorzystania lotnictwa;
- kontrola pracy oficerów naprowadzania lotnictwa;

- koordynacja uderzeń lotnictwa z ogniem artylerii korpuśnej i dywizyjnej a szczególnie pocisków rakietowych;
- zapewnienie łączności pomiędzy wysuniętymi posterunkami dowodzenia a dowódcami ogólnowojskowymi tych oddziałów, w ugrupowaniu których znajdują się te posterunki;
- przesyłanie zapotrzebowań do ośrodka wsparcia lotniczego na wsparcie lotnicze;
- przekazywanie informacji do ośrodka wsparcia lotniczego o sytuacji naziemnej, w rejonie w którym się znajdują.

Oficerowie łącznikowi lotnictwa współpracują ściśle w korpusie z korpuśnym ośrodkiem dowodzenia a w dywizji z punktem koordynacji wsparcia ogniowego. Oficerowie łącznikowi lotnictwa posiadają odpowiednie środki łączności, przy użyciu których mogą pracować w ogólnej sieci oficerów łącznikowych.

Oficerowie naprowadzania

Oficerowie naprowadzania również rekrutowani są z doświadczonych pilotów o podobnych kwalifikacjach jak oficerowie łącznikowi. Oficer naprowadzania kieruje pracą posterunku naprowadzania lotnictwa taktycznego, w skład którego wchodzi dwaj radiotelegrafisci przydzieleni z sił lądowych. Znajdują się oni w ugrupowaniu pierwszorzutowych batalionów.

Oficer naprowadzania lotnictwa kieruje pracą posterunku naprowadzania i odpowiedzialny jest za naprowadzanie grup samolotów na cele naziemne.

W tym celu wykorzystuje radiostację do łączności z samolotami w powietrzu, przy użyciu której za pomocą charakterystycznych obiektów terenowych znajdujących się w pobliżu celu, naprowadza grupę samolotów orientując dowódcę tej grupy o dokładnym położeniu celu. Oficer naprowadzenia w szerokim zakresie wykorzystuje do wskazywania celów takie środki jak pociski dymne różnokolorowe użyte jako dozory, w stosunku do których można określić położenie celu, pociski oświetlające, zapalające, smugowe lub światła

reflektorów. Innym sposobem uniemożliwiającym naprowadzenie grupy samolotów na cel naziemny, jest wykonania przez grupę pozornego ataku, po wykonaniu, którego oficer naprowadzania udziela dowódcy grupy dodatkowych informacji. Jeżeli środki OPL osłaniające cel znajdują się w zasięgu artylerii polowej, to oficer naprowadzania ściśle współpracując z brygadą i oficerem łącznikowym w dywizji może spowodować ich obezwładnienie. Po wykonaniu każdego zadania przez grupę samolotów, oficer naprowadzania składa meldunek oficerowi łącznikowemu dywizji. Pozostaje jeszcze do omówienia sprawa oficerów łącznikowych sił lądowych wysyłanych do jednostek lotniczych. Jeszcze kilka lat wstecz wysyłano oficerów sił lądowych do jednostek lotniczych, które wykonywały określone zadania na korzyść związków taktycznych sił lądowych. Obecnie niektóre państwa zrezygnowały z wysyłania oficerów łącznikowych sił lądowych do jednostek lotniczych. Do nich należą Stany Zjednoczone. We Francji w systemie współdziałania sił lądowych z lotnictwem nadal obowiązuje zasada wysyłania oficerów łącznikowych sił lądowych do brygad lotnictwa myśliwsko - bombowego, które przeznaczone są do wsparcia działań bojowych związków taktycznych. Oficerowie ci są wykorzystani jako doradcy dowódców brygad lotniczych. Utrzymują oni ciągłą łączność z związkami taktycznymi skąd otrzymują aktualną sytuację naziemną. Bezpośrednio przed wykonaniem zadania udzielają niezbędnego instruktażu dowódcom grup lotnictwa myśliwsko-bombowego wykonujących zadanie wsparcia.

Omówiona wyżej organizacja dowodzenia lotnictwem i jego współdziałanie z siłami lądowymi została wypracowana i wcielona w życie głównie w oparciu o wyniki i warunki wojny jądrowej. Ponieważ obecnie działania konwencjonalne są powszechnie rozpatrywane, należy na zakończenie tego artykułu odpowiedzieć na pytanie. Czy rozpatrywana wyżej organizacja dowodzenia lotnictwem taktycznym i współdziałania z wojskami lądowymi odpowiada warunkom działań konwencjonalnych a jeżeli nie to jakie są propozycje w celu dostosowania tej organizacji do działań konwencjonalnych?

V. POGLĄDY NA ORGANIZACJĘ DOWODZENIA I WSPÓŁDZIAŁANIA
LOTNICTWA TAKTYCZNEGO Z WOJSKAMI LĄDOWYMI W DZIAŁANIACH
KONWENCJONALNYCH.

Zagadnienie to zostanie omówione tylko w formie zasygnalizowania zasadniczych momentów wyłaniających się w związku z działaniami konwencjonalnymi. Wynika to z tego, że wykorzystanie lotnictwa taktycznego w działaniach konwencjonalnych jest problemem wymagającym odrębnego potraktowania i będzie ono treścią następnego artykułu.

Rozpatrywana wyżej organizacja dowodzenia i współdziałania PTSP z wojskami lądowymi nie odpowiada - zgodnie z poglądami zachodnimi - warunkom działań konwencjonalnych dlatego że:

- charakteryzuje się wysoką centralizacją dowodzenia lotnictwem co jest możliwe do realizacji w warunkach wojny jądrowej, w której liczebność PTSP nie jest duża. W warunkach działań konwencjonalnych ilość samolotów wchodzących w skład PTSP wzrośnie, co utrudni lub uniemożliwi efektywne dowodzenie tym lotnictwem na tak wysokim szczeblu;
- w warunkach działań konwencjonalnych, dowództwo grupy armii i PTSP staje się szczeblem dowodzenia powołanym głównie do planowania operacji powierzając jej wykonanie szczeblom niższym. Broń raketowa związków operacyjnych sił lądowych, która w wojnie jądrowej powoduje konieczność organizacji wspólnych działań na wysokim szczeblu w działaniach konwencjonalnych jest "zamrożona";
- organa dowodzenia i współdziałania grupy armii i PTSP znajdują się na dużej odległości od linii frontu, co ogranicza możliwości użycia lotnictwa w działaniach konwencjonalnych, w których wymagane ^{jest} szybkie podejmowanie decyzji i niezwłoczne działanie;

- ośrodki wsparcia lotniczego znajdują się w znacznej odległości od ośrodka dowodzenia działaniami bojowymi PTSP i połączonego ośrodka wspólnych działań a jednocześnie mają ograniczone możliwości podejmowania samodzielnych decyzji. W działaniach konwencjonalnych może to doprowadzić do pozbawienia armii polowej i podległych jej związków wsparcia lotniczego.

Z powyższego wynika, że działania konwencjonalne posiadają za sobą konieczność określonej decentralizacji dowodzenia i przesunięcie głównego ciężaru współdziałania na niższe szczeble dowodzenia.

Zgodnie z poglądami zachodnimi przejście do organizacji stałego współdziałania na niższych szczeblach ^{wy} daje się niewskazane a być może również nie-możliwe do wykonania z dwóch następujących głównych przyczyn:

- możliwości bojowe współczesnego lotnictwa taktycznego mogą być wykorzystane w pełni tylko przy jego scentralizowanym użyciu. Zdecentralizowane użycie lotnictwa jest zaprzeczeniem zasady mówiącej o maksymalnym wykorzystaniu jego możliwości;
- działania konwencjonalne w warunkach środkowo - europejskiego TDW będą przebiegały przy stałym zagrożeniu jądrowym. Istnieje więc niebezpieczeństwo przekształcenia się wojny konwencjonalnej w wojnę jądrową, bądź to w wyniku zamierzonych działań jednej ze stron, bądź w rezultacie nieostrożności lub przypadku.

Tak więc zapewnienie warunków maksymalnego wykorzystania możliwości bojowych lotnictwa oraz konieczność ^zostawania w ciągłej gotowości do przejścia do wojny z użyciem środków konwencjonalnych do wojny jądrowej, oto dwa główne czynniki determinujące organizację dowodzenia i współdziałania lotnictwa z wojskami lądowymi.

Przejdźmy obecnie do sugerowanego na zachodzie rozwiązania tego problemu. Proponowane rozwiązanie organizacji dowodzenia i współdziałania lotnictwa taktycznego z wojskami lądowymi, uwzględniające warunki działań konwencjonalnych przy stałym zagrożeniu jądrowym sprowadza się głównie do:

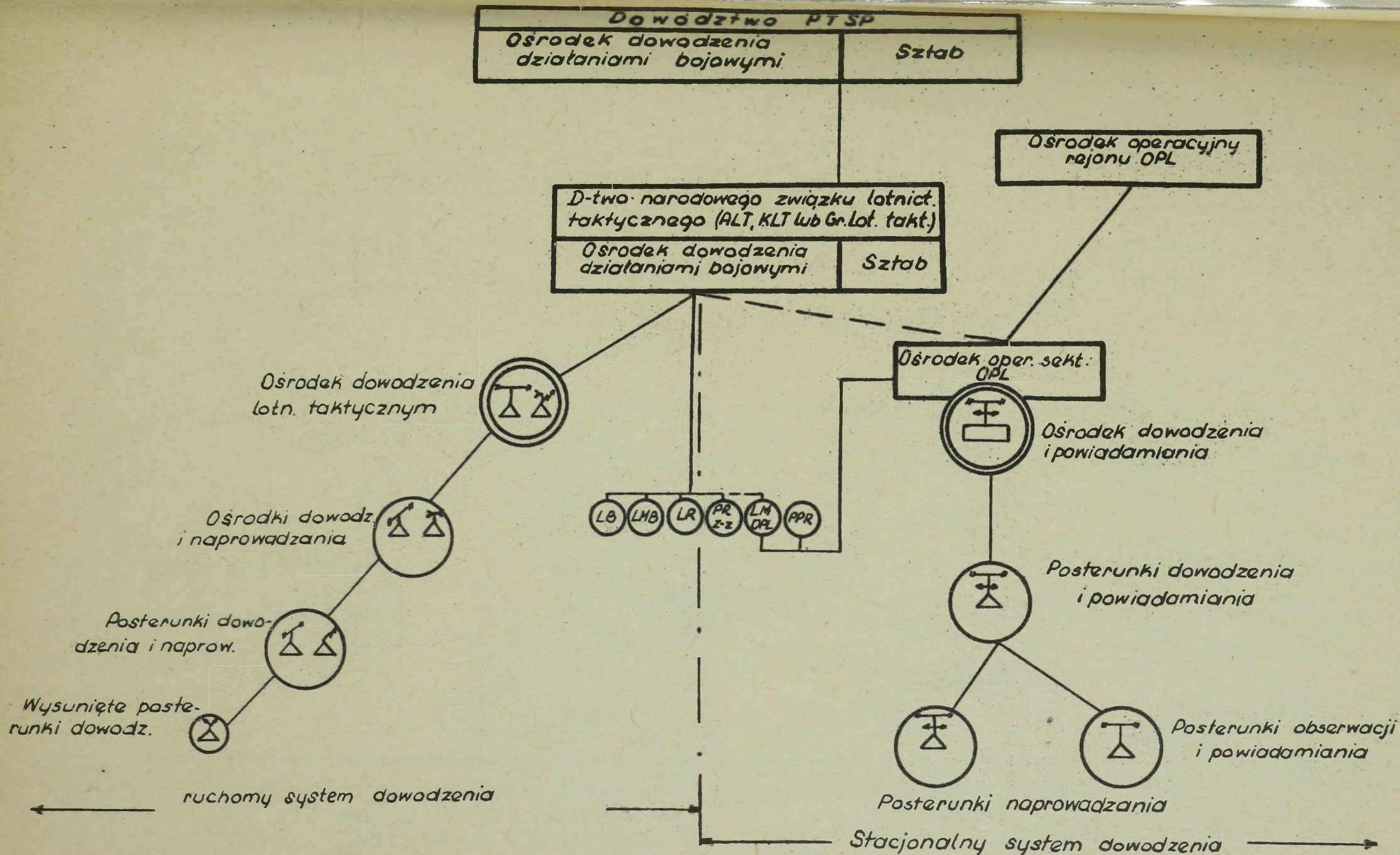
- utrzymania w działaniach konwencjonalnych ciągłej zdolności do przejęcia przez dowództwo grupy armii i dowództwo PTSP zasad dowodzenia i współdziałania przyjmowanych w wojnie jądrowej. A więc utrzymanie połączonego ośrodka wspólnych działań;
- wydzielenia określonej ilości eskadr lotniczych wyposażonych w samoloty nosiciela broni jądrowej z narodowych związków lotnictwa taktycznego, wchodzących w skład PTSP i pozostawienie ich do dyspozycji d-ocy PTSP. Siły te byłyby utrzymywane w ciągłej gotowości bojowej do użycia wspólnie z pociskami rakietowymi sił lądowych;
- czasowego połączenia narodowych związków lotnictwa taktycznego, wchodzących w skład PTSP z narodowymi związkami /korpusem lub armiami polowymi/ sił lądowych. Narodowe związki lotnictwa taktycznego bez nosicieli broni jądrowej - proponuje się jednocześnie wzmocnić określoną ilość samolotów /mogą to być starsze typy/ przeznaczonych do działań konwencjonalnych;
- nie wykluczanie możliwości okresowego połączenia skrzydeł lotnictwa taktycznego z dywizjami działającymi na głównym kierunku;
- rozszerzenie zakresu uprawnień i kompetencji ośrodków wsparcia lotniczego organizowanych przy armiach polowych i korpusach armijnych.

Rozwiązanie problemu dowodzenia i współdziałanie lotnictwa taktycznego z wojskami lądowymi w taki sposób aby spełnić on warunki wynikające z działań konwencjonalnych przy ciągłym zagrożeniu jądrowym - uważa się za zachodzące za niecierpiące zwłoki.

mjr E. WOJCIK

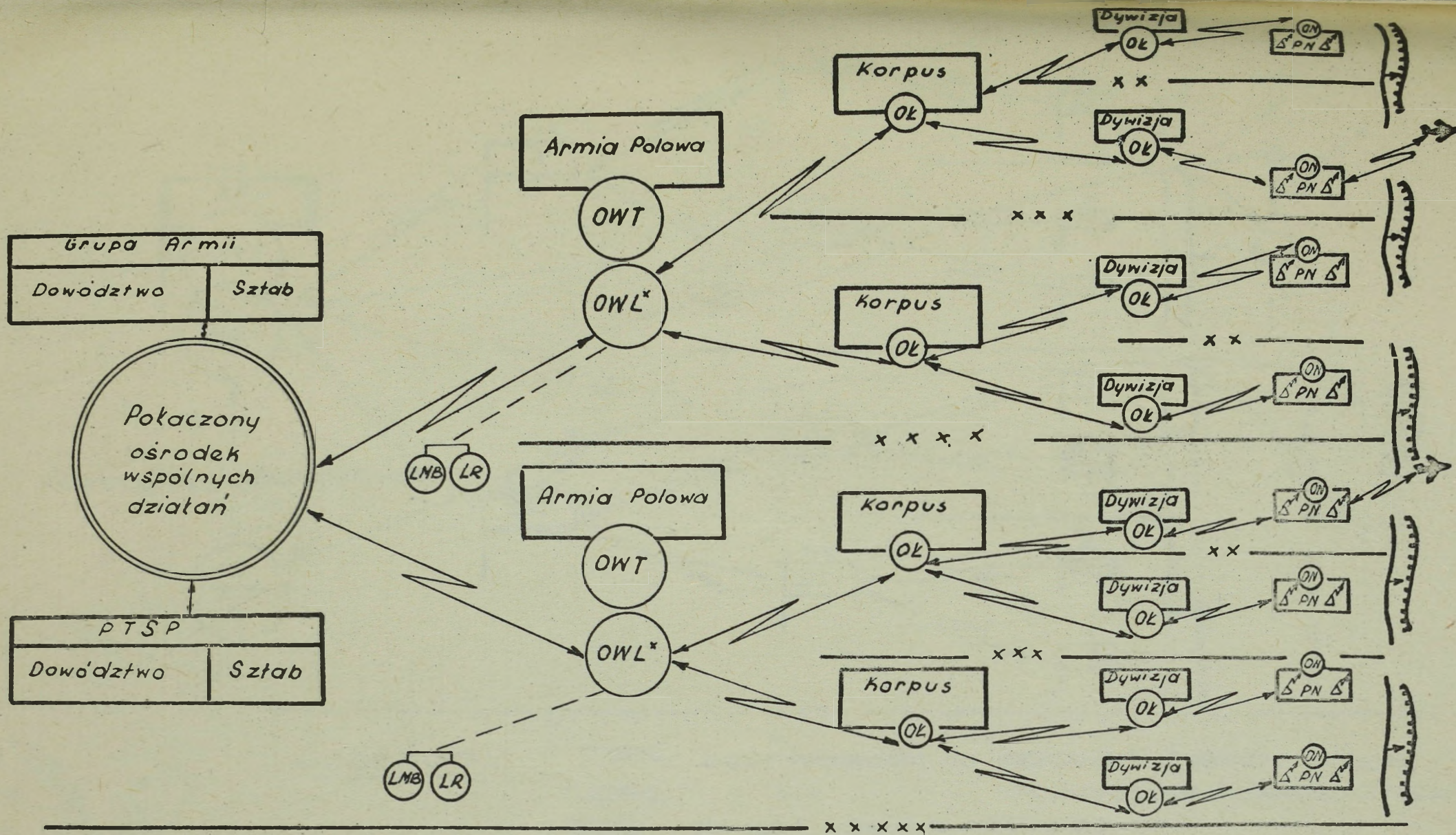
Wykonano 30 egz. B.J.

poz. 2306/WW



Rys. 1 Schemat zasadniczych organów dowodzenia połączonymi taktycznymi siłami powietrznymi

poz. 2306/ww



Legenda:

- - - - - podległość operacyjna
- ↔ - - - - - bezpośrednia
- OWT ośrodek wsparcia taktyczn.
- OWL - - - - - lotniczego

- OK - ofic. łączn. lotnictwa
- ON - ofic. naprow.
- PN - posterunek naprowadz.

x - jeżeli szczebel dowodzenia, armia polowa nie występuje to OWL organizuje się przy korpusach armijnych

poz. 2306/wv.

Rys. nr 2. Schemat zasadniczych organów współdziałania PTSP z siłami lądowymi

